

(रिपुं मारयति) खड्गेन लावं वा, <sup>1</sup>लवित्रम्<sup>A</sup> <sup>2</sup>लवः, <sup>3</sup>लवणः,<sup>B</sup> लिलावयिषुः, लिलावयिषा, <sup>4</sup>लवाणकम्, <sup>5</sup>लुवा, <sup>6</sup>लोम, <sup>7</sup>लोत्रम्, इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि क्रैयादिकपुनातिवत् (1035) ज्ञेयानि ।

(1517) “ लृष भूषायाम् ” (I-भ्वादिः-677. सक. सेट्. पर.)

अयं धातुः सि. कौमुद्यां स्वतन्त्रेण पठितः । मा. धा. वृत्तौ ‘मूष स्तेये’ इत्यत्र ‘लृष—’ इति सुधाकर इत्युक्तम् । क्षीरतरङ्गिण्यां तु ‘लृषोऽपीति दुर्गः’ इति दृश्यते ।

लृषकः-षिका, लृषकः-षिका, लृलृषिषकः-षिका, लोलृषकः-षिका ;

लृषिता-त्री, लृषयिता-त्री, लृलृषिषिता-त्री, लोलृषिता-त्री ;

इत्यादीनि रूपाणि सर्वाण्यपि भौवादिकचूषतिवत् (552) बोध्यानि । <sup>8</sup>लृषा ।

(1518) “ लृष हिंसायाम् ” (X-चुरादिः-1610. सक. सेट्. उभ.)

लृषकः-षिका, लृलृषयिषकः-षिका ; लृषयिता-त्री, लृलृषयिषिता-त्री ;

इत्यादीनि रूपाणि सर्वाणि, एवंरीत्या चौरादिककूटयतिवत् (240) उद्घ्यानि ।  
णिनिप्रत्यये विमतलृषी<sup>C</sup> इति ।

1. ‘अर्तिलृधू—’ (3-2-184) इति करणे इत्रप्रत्ययः । केचित्तु लुवित्रमिति रूपमाहुः । तन्मते गुणाभावश्चिन्त्यः । कल्पसूत्रप्रयोगास्तु छान्दसत्वेन साधवः ।
2. ‘ऋदोरप्’ (3-3-57) इति अप्रत्ययः । घञोऽपवादः ।
3. नन्दादित्वात् शुद्धादपि धातोः कर्तरि ल्युप्रत्यये, तत्रैव (3-1-134) गणे पाठात् गत्वमिति ज्ञेयम् । लवणः—एतन्नामकोऽसुरः । लवणम् इति तु अविनक्षित-प्रकृतिप्रत्ययार्थः शब्दः रसविशेषे रूढो लुङन्तः ।
4. ‘आणको लृजू—’ (द. उ. 3-27) इति आणकप्रत्ययः । लवाणकम्=दात्रम् ।
5. औणादिके (द. उ. 6-51) कनिन्प्रत्यये रूपमेवम् ।
6. औणादिके (द. उ. 6-79) मनिन्प्रत्यये लकारस्य रत्वं विकल्पेन निपात्यते ; लो(रो)म=केशाः ।  
‘रुहे रुचेश्च रौतेश्च रुदिरुथो रुषेरपि ।  
षण्णामेव च धातूनां रोमशब्दं निपातयेत् ॥’  
इति (क्वाचित्कः) श्वेतचनवासिग्रन्थः ।
7. औणादिके [द. उ. 8-90] त्रप्रत्यये रूपमेवम् ; छन्दसि विषये । लुनाति ल्यते वा लोत्रम्=शरीरम् ।
8. ‘गुरोश्च हलः’ (3-3-103) इत्यकारप्रत्यये रूपमेवम् ।
- A. ‘वयं शश्रुलवित्रेषोर्दूता रामस्य भूषते ॥’ भ. का. 7-87.
- B. ‘दुर्जयो लवणः शूरी विशलः प्रार्थ्यतामिति ॥’ रघुवंशे 15-5.
- C. ‘संपालयेद् विमतलृष्यपशुल्वभूमा..... ॥’ धा. का. 3-22.